

բեկամ Պ. Լեռ ենցի մերկու մու-
րացիկ, անուն մի գողտրիկ ոտա-
նաւողը՝ զո՞ր երիտասարդ բա-
նաստեղծը շատոնց ի վեր հիւ-
սած և յուղարկած է ինձ, տա-
րւոյս փետրվարի ամսուն մէջ (5):

անկարութեան և տկարութեան երկու մեծ և սուկալի առաջինները՝ ոչք արդարեւ առանձին առանձին իրենց ենթակայ աղքատներն անօժմաւթեան և մահաւանդիրն առաջնորդող ճանապարհները են սնկասկած։

MONDAY, APRIL 20, 1942

Եկեղեցու դըռան մօտին
Անգամալցծ մուրացիկ
Նըստած էր լսու և անցորդին
Զեսն էր մեկնում՝ տրխրալիք
Կարդով նորա հետ կանգնած էր
Մէկ ուրիշ կոյր աչքով .

Ար սև գրամի զոր յուսով ,
Բայց ժողովարդն աստուածակը
Հազիւ տեսնում խեղճերին
Եւ ասիփս էր իւր սև գրամիներ
Միայն յուսած մրցուողին :
Անդամալոյց ձւն անշարժ էր
Եւ անհըկատ էլ մընաց ,
Կոյրն առաջ գոլ անկարող էր
Եւ ասակ շունչը ըստացած :

Գեղեցիկ և վաճառ օրինակ ,
մեծ և զովելի լրացումն առաջ,
որ արդարեւ լաւ գասեր կարող
է տալ միշտ բոլոր մարդկութեան
և բարոյական աշխարհի : Այս
արձանը կարելի է այս համարիլ
ի կենդանի խօսուն պատկեր ,
ոչ ճիշտացոց այն փոեմ . առաջին ,
թէ «Միութեան շրաբեան է» (L'union
fait la force) . և արդարեւ ակնե-
ռե փորձով ապացուցի այս ա-
հա կոյրի և անդամալոյժի ար-
ձանին վրայ և բացայացա լինի
ըրկուսին իրենց իրերասէր ընկե-
ռութեամբը յառաջ բերած զօ-
ռութիւնը . զօրութիւն մի՛ ան-
շան և անդոյ երկուսին վրայ ա-
շանձին առանձին , որ իոկ մեծ
է արդիւնաւոր երկուսին միա-
ութ կարողութեամբ :

Ա.Ըսիր ք , առաց առ աջինը , —
«Կոյր իմ եղացը , ոյսորդս մենք
Մեր մանուկներն , մեզ , մեր տանը
Քաղցին պիտի ըստանենք .

Ա.Առողջ են միշտ իմ աչերը ,
Սակայն թոյլ եմ ուսներով ,
Դու կոյր ես , բայց քու ոսները
Նաև ամուր են և ուժով :

Ա.յուսէեան եկի քեզ վերայ
Թողլ տուր հեծնմամ ու ման գանիք
Եւ կըտեսնեմ մեզի ձանիքայ ,
Դու էլ կըրթաս—կը մուրանք :

Այսրը լըսեց նրա խորհուրդը ,
Եզաւ նորան բարեկամ
Եւ աեսնելով նրանց՝ անցորդը
Զէր խնայում մի սի գրամ :

Ա.յուսէեան իրենց տները
Սիացըրին՝ զուարթացած ,
Եւ նոցա խեղճ սրբիները
Սիշտ անէին պատռու հաց :

Լ.ԵՈՒԵՆՑ

Փարիզ, 18 փետրվար 1884
ԿԱՐԵՆԻ ԵՒ ՈՒԹԻՒՆ

(1) Սոյն ստանուասրը Պ. Լեռենց, երկայ ապրոյս մարտ ստանուամբջ, ուղարկեց Տիֆիսի «Աղբիւր» մանական թերթին՝ ի տպագրութիւն։ Աղբիւրը ցարդ Պ. Լեռենցի ստանուասրը յիշապեց և այս օրերս մեծարմանօք կարդացինք «Աղբիւրի» ներջին թուոյն մէջ, «Գոխադարձ գնութիւն» վերնապրով և «Ճաշկարեկեանց» ստորագրութեամբ մի երար ստանաւոր՝ որ մեզ երեաց, իբր եփառութիւն Պ. Լեռենցի ստանասրէն։ Կը հարցունեմք թէ ի՞նչ կը ցանակի մի այսպիսի արարք՝ զոր ես անուսնէի մի ուրիշ բառով թէ գտալում լի որէին ինձ ներիւն։

Արշալոյութ շառագունուած երկրներու, եւ լեռները նընջում հեռուի խորեւուր, Առաջապատճեն մեջմ հովիկը գետակի Ծըփերի հետ խաղում ազատ, դուրս ապահով Եըրջապատճեն խոսերավ նուրբ ու գալար, Նպրին կանգնած էր մի գուռով կաղնի ծառ, եւ գագաթը, և տերեները նորա Հարարտ-հպարտ ցըցուած էին պարզ օդում, եւ ցոլերը, իսր անդամանդ, նոցա Զբարժութափարտ ցըցուած էին պարզ օդում,

Հէնց գիծ դորան՝ ուսին խոնարհ
ազրտմաբեր
Նըշիրելով կոհմէննորին մըրմունէ
ներ
Տերևներից իւր թափում էր ցողերը
նրբ արցունքով յայտնում իւր խո
ցաւերը
Փարիզ Յ Հոկտեմբեր 1884

ԵՐԱՎԵՑ

Digitized by srujanika@gmail.com

ԱՌ ՊՐՈՊԵԼ

Հիմա քիչ մ'ալ մեր գործերու
վրայ խօսինք, իբրև թէ մինչ
այս կէտն ուրիշ գործերու հա-
մար խօսած լինէի, իբրև թէ յօդ
ուածո՛ գլխէն մինչև սաքը դու-
բոէ մէջքը՝ որովհետեւ տակաւի
պիտի շարունակուի՝ միջանկեա-
շատախօսութեանց հաւաքած

մը ՀՅԱԼԱՐ, արդեօք որքանն վրա
պիտի խնդաս առնենք կարդալող
բայց ի՞նչ ընելու է, այնչափ ի
թեր կան ճառելու և ՆԵՐԵՐ պա
պահանձեցնելու՝ որ անդամմը գրի
ձեռք առնելուս յօդուածի
մոււաքն ու ելքը, յառաջարան
ու վերջաբաննը իրար կրիստոնեա
նման Առումին որ շատ բառե
գիտալուն համար փոխանա
զանանք շարակարգելու ինքն ա
նոնց մէջ կրկրութիւն՝ կը շփոթիւ
և կը յօրինիմ ճշմարիտ Լավիւ
րինթս մը, որքան փախչիմ մի
ջանկեալ պարբերութիւններէ
այնքան առնեցմէ կը բռնուիմ
նման այն երազոցին որ կաշխա
տի վաղելու և միշտ գտնուած

բորդական հարկ համարելով նայ
լինցնենք սա լեզուարանակա
քննութիւնը, չուրագութեան, ար
դեօք այս աղ նոր բառ է ։ Կարդ
մը քրտերներ՝ ժամանակէ մը յե
տէ մունալով իրենց պատռա-
կան լեզուն՝ կամ առելի շիտակի
ըսելու համար՝ երբէք չորսվելով
զայն սկսած են օտար բառերն
հայերէն շինել և իրեն լեզու-
հեղինակ պարծենալ, անուրանա-
լի և սակայն որ ասոնց մէջ կոն
հազուադիւներ որոնք մեծ ծա-
ռայութիւնք կը մատուցանեն մեր
լեզուին, օրինակի համար, Մատե-
խմբադիրն Անդրեան բառը՝ Շահ-
կըթ արդմանէ . . . Մատե՝ ըսի, և
միտքս բան մը եկու, դարձեալ
միջնակետը, կը վախնամ որ այս
հիջնէնեն ալ օր մը հայտնին պի-
տի հաւասարի . . . ինչ որ է, շա-
րունակենք, եթէ մեր ազգը, «եռ
ալ լուսկիր ունիմ» ըսելու կա-
րող է, այս խօսքն գործով ա-
պացուցանելու համար իսկոյն
Մատեը մէջ սեղ պիտի նետէ, (1)
վերցուը Մատեը կը մնայ հայն ա-
ռանց լրացրի. վերջապէս եթէ
հայն լրացրութեան ինչութիւնը
հասկած է զայս կը պարտաւորի

Մասէին, Մոտի տիտղոս մ'է փառաւաւոր տիտղոս, ինչու արդեօք Արևելց անոր կը յաջորդէ, ես չեմ բաեր որ այս վերջինն արժանիքէ զուրկ է, բնդհակառակն բոլոր տկարութեամբս կը պնդեմ որ Արևելց արժանաւոր յաջորդ մ'է Մասէի հթէ իր լեզուի մասին գուցէ անուշադրութեամբ սպլիշ-դած ոխաներն ուղղելու և հմուտթարդմանիշներ գտնելու փոյթանիք և կամք ունենայ, (սպասէ Պրովէ, կարգն ասոր ալ պիտի

(1) Զմուռնանք սակայն որ Ա. Մաքը գերբնական տեսուկէ տով հրատարակային թերթի արժանեօք օժտեալ մեր մէջ միայն երկու տեսակ թուղթեր կան, մին Ա. Մահալ, միւսն՝

գայ) բայց ինչ վնասունելի փառաւոր տիտղոս մը շխաղելու համար (ախտղոռը կըթաղուի եղեր, ու հայերէնդ դու, մինչեւ Երրենարանէ զուրիկ՝ մեր խորթ լեզուին տակ պիտի խաճնուիս ու չարչարուիս) եթէ շաբաթական Մատին Աքւելց՝ և օրական Աքւելցն ալ Մատին յորջորջուէին. անցնինք, ասար համար ուրիշ առթիւ պիտի խօսիմ: Հսի թէ հինգեւոր ուշաւոհի թարգմանուեցաւ. արդ կը

հարցնեմք քեզ, Պրոֆէտ, այս բառն ո՞ր կողմը չհաւնեցաւ Պ. Զ (Գրուերին նոր Սահակը) և նշութեամբ մանեց զայն, թող Աստուծոյ համար խօսին հայագ էտներն, այս բառն եթէ երբէք բառ բառելու արժանիք ունի, կրնայ համապատասխանել չէնէլ-նին. չնչաղաց, քաջ է, բայց չնչինը կը պաշտոն. ասի նոխ արամարանական սխալ մ'է, երկրորդ, նիհիլիսթներու սկզբան դլխովին ներհակ է, բայտ որում նիհիլիսթք բան մը, չեն պաշտեր, մանաւանդ իմ գիտցածս այն է թէ հայերէն նմէ որին չնշանակեր, այլ է եթէ Պ. Զ. բառ ի մը մէջ երկու շատաեր տեսնելուն համար չնչինը ոչինչ կը հակիսայ . . . և որովհետեւ ամեն մարդ ազատ և կարող կը դուռանի ինքիսնքն բառեր շինելու, այսինքն բառին բուն նշանակութեամբն լեզուն կօրծաւելու, ևս ալ իրաւունք չունիմ միթէ չենէլ-նին իմ ճաշակով թարգմանելու. միտ դիր ուրեմն, Պրոֆէտ, և ահս թէ բառ մը ինչպէս կը շինուի. սրովհետեւ ըսինք թէ նիհիլիսթք բան մը չեն պաշտեր և չեն կրնչանակէ ոչին, աշխատինք ունչաց գտնելու, ոչ սակայն իմաստափական տեսակէտով, բայտ որում ստեղծագործութեան մէջ ոչինչ չկայ, այլ իր մը գըտնին ու ուսուեն, ասեան ու անան-

Համապատասխանէ . ես գտայ
այս իրն որ է չեքը , ուստի նի-
հիլիսմ կրնշանակէ չեքեռն . հա-
ւաստի եմ որ ուշադրութիւնով
պիտի զրաւէ այս գիւտն , բայց
տակաւին շլմնցաւ , չըրեւն կարե-
լի է անախորժ ազգեցութիւն մը
ընէ մահկանացուաց ականջին ,
կոկիկցնենք ուրեմն , կարճեցը-
նենք , կակզենք , կլորինք զայն,
նշանակենք մէկ զէրօ որ է 0 ,
ասոր քովն ալ կցենք ենին հա-
յերէնը որ է եւ կըլլայ 0եւա ,
ինչպէս կըդանես զայս , Պրովէ ,
Բնշղէս կըդանես Աստմա Հաղա-
զէրօն հայերէն է , ես չեմկար-
ծեր , ուստի փախանակ զէրօի՝
որ հայերէն չէ , ըսենք , մեր
լեզուին ո տառը գործածելու է ,
հետեաբար փախանակ վարժա-
պետ մը իր աշակերտին , ըսելու
օծօ Մարկոս 2 թուանշանին քով
զէրօ մը դնես նէ Բնշ կըլլայ ,
ըսելու է , «2ին քով օ մը դնես
նէ ինչ կըլլայ » , բայց ո տառն
արդէն օտար է , յունարէնէ առ-
նուած է կըսեն , հիմակ ինչ ը-
նելու է , ասոր պատասխանա-
տուն ես չեմ , գանգատողը թող
Սահակ Մեսորոպին գիմէ . Բայց

դարձեալ միտքս բան մը եկաւ ,
գիւտէն դիւտ հանելն է վար-
պետութիւնը , բսի թէ սէտէւնին
հայերէնը կամ վըստն կամ տեռ
ըլլալու է , և որովհետեւ զէրօն
օ տառին նմանն է վեր ի վերդյ,
տառը և զէրօն իրար շշփոթելու
և ոտարին կարօտ լինելու վասնգ-
ներէն վրկուելու համար տանց
երկուքն ալ մերժելով սէտէւնը
կամ ոչչէան և կամ հառէտէան
թարգմանելու է , չէ՞ որ չէրծ
հաւկիթի և օ տառն ալ օղակի
ձեռվ կըոր է , ի՞նչ կըսեսՊրօֆէ ,
ինչպէս եմ , Ատոմ , շղմոյլս իմ
վրայ , գու որ սովոր ես զմայլե-
լու և զարմանալու նաև երբ աես-
նես թէ մտրդ մը կէսօրին կերա-
կառ կառ կառ կառ կառ կառ

